TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Vankila saa lisää asukkaita

Äskeisellä päätöksellään Yhdysvaltain ylioikeus asiallisesti vahvisti alemman oikeuden päätöksen niiden I. W. W. liiton jäsenien ja syytettyjen tuomiot, jotka vielä ovat jälellä n. s. 160 jutussa. Asia on ollut tuomioistuimien käsiteltävänä kolmisen vuotta ja ovat syytetyt olleet osan tästä ajasta vankilassa ja osan takauksella vapaana. Takaussummien suuruus on pitänyt monia työläistovereita vankilassa pitkiä aikoja.

Ei ole pitkää aikaa kun muuan lakiasioita tunteva vaikutusvaltainen henkilö selitti julkisesti, että useimmat näistä syytöksistä ovat keinotekoisuuksille rakennettuja ja että oikeuden mukaan vangituille tulisi antaa vapaus. Asia on kiinnittänyt yleistä huomiota juuri tältä puolen viimeisten vuosien aikana ja on toivottu sekä luultu, että oikeuskäsittely tulisi johtamaan, jollei syytettyjen täydelliseen vapauttamiseen, niin kuitenkin ennen kuulumattomien raskaiden tuomioiden tuntuvaan lieventämiseen. Sota-ajan olosuhteet ja yleinen kiihko olivat pohjana sille yeliselle vainolle mitä mainittua järjestöä kohtaan harjotettiin ja nyt kun niin paljon puhutaan "normaalioloihin" palaamisesta, olisi toki luullut, että tässäkin suhteessa noudatetaan tuota pyrkimystä.

Niin ei kuitenkaan ole käynyt. Sen sijaan, että tuomioistuimet ottaisivat elämän käytännöllisestä kulusta vaaria ja seuraisivat yhteiskunnallisten liikkeiden ja ilmiöiden muuttumista ja edistymistä, niillä on taipumus painua homehtuneen menneisyyden alkuperäisemmille käsitteille sekä tavoille ja asettamaan ne ohjeekseen. Vielä enemmän. Sokea taantumuksellinen ja kaikesta yhteiskunnallisesta edistyksestä jälelle jäävä, pelkkä rikkauden kokoamista ja riistoa himoitseva trustipohatan aatteellinen käsitys tahtoo vallita rajattomalla vallalla kaikkia yhteiskunnallisia aatteita ja käsityksiä. Luokkataistelu, todellisen yhteiskunnallisen elämän luova ja rakentava voima haluttaisiin uuvuttaa inhimillisiin kärsimyksiin ja tuskiin. Vallitsevat eivät saa nähtävästi itselleen selväksi sitä tosiasiaa, että aatteita voida vangita eikä mielipiteitä voida roviolla polttaa.

Nykyinen valtaluokka ei ole edeltäjäänsä näkevämpi. Se ei sokeassa raivossaan pysty näkemään, että historia on todistanut väkivaltatoimenpiteiden vankilain avulla tuottavan aivan päinvastaisia tuloksia, kuin mitä niillä on ollut tarkotus saavuttaa. Juuri niillä — vankiloilla — kaivaa valtaluokka omaa hautaansa! Jokainen uhri, jokainen ihanteidensa puolesta kestetty kärsimys, jokainen aatteensa tähden vietetty yksinäinen päivä vankilassa, velvotaa jälellejääneitä yhä tarmokkaampaan ja uhrautuvaisempaan työhön, samalla kun se kärsimyksistä osalliseksi joutuneelle entistä syvällisemmin kirkastaa asiansa suuruutta ja elämänsä tarkotusta. Tämä on historiassa aalti uudistuva todellisuus, mutta sokea valtaluokka ei sitä huomaa.

Jos seurailemme historiasta luokkataistelun kehittymistä aina sen ensi vaiheista alkaen, tulemme näkemään, että sen yhteyteen kuuluvat kiinteästi myöskin vankilaluolat. Vallassaoleva orjuuttajaluokka on aina raastanut komeroihinsa itselleen vaarallisiksi käyneitä vastustajiaan, tukahduttaakseen siten näiden vapaustaistelua. Uusiaikaisen luokkataistelun huomattavimmat muistomerkit tällä alalla ovat historian lehdillä Towerin linna Englannissa, Bastiljin muurit Ranskassa ja Pietari-Paavalin linnotus Venäjällä — sekä näiden vertaisina karkotuspaikat, Uuden Kaledonian vankisiirtolat ja Siperian erämaat. Monet synkät muistot liittyvät näiden nimien yhteyteen. Tuhannet kansan parhaat ovat niiden kosteissa komeroissa suorittaneet suurta kärsimyshintaa ihanteittensa puolesta. Järkyttäviä kuvauksia on niiden uumenista paljastunut — joskaan eivät läheskään kaikki kauhut ole tietänsä julkisuuteen löytäneet — sillä suurin ja verisin osa on ikuisiksi ajoiksi hautautunut sammaltuneiden seinämuurien peittoon.

79:n I. W. W. liiton jäsenen vankilaan uudestaan sulkeminen on parhaimpana todistuksena siitä, että Amerikan valtaluokka myöskin haluaa kunnostautua mailman historian taantumuksellisten ja juuri sen takia tuhon omiksi joutuneiden luokkien ja ryhmittymien kanssa.

Viime aikoina on tosin paljon puhuttu Hardingin hallituksen toimenpiteistä poliittisten vankien vapauttamiseksi. Kävihän Debs vankikopistaan Washingtonissa ja oli haastateltavana. Ylisyyttäjän virastossa on kertomuksien mukaan käsitelty useita juttuja. Ja on myöskin vapautettu moniaita. Mutta kun hallituksen kanta perustuu siihen, että poliittisten vankien asia ei käsitellä yhdessä vaan erikseen niin koituu siitä virastoille paljon aikaa kysyvää tutkimusta.

joka samalla kun se pitää vangitut yhä komeroissaan antaa kuitenkin toiveita "uuden liberaalisemman" politiikan aikakaudesta Yhdysvalloissa sellaisille työläisille, jotka luulevat toista valtaluokan puoluetta paremmaksi kuin toista. Viime tiedot kertovat kuitenkin, että mitään amnestiaa poliittisille vangeille ei anneta ja että niiden asia on lykätty tulevaisuuteen kokonaan.

Kaikissa muissa maissa on sota-aikaiset poliittiset vangit vapautettu jonkunlaisen yleisen amnestian kautta, mutta Amerikan nuori tasavalta, joka kerran oli liberalismin ja vapaamielisyyden tähti mailman valtojen joukossa, katsoo arvolleen sopivaksi yhä edelleen sulkea työläisiä ja työläisten edustajia vankilaan siitä syystä, että ne erinäisistä yhteiskunnallisista asioista omaavat määrättyjä mielipiteitä ja aatteita.

VELJEKSET GOMPERS JA HILLQUIT

Helmik. 8 p. 1921 hyväksyttiin New Yorkin sosialistijärjestön keskuskomiteassa Hillquitin laatima raportti, jossa Amerikan sosialisteja kehotetaan katkaisemaan kaikki kansainväliset suhteensa.

Maalisk. 8 p. 1921 Gompers kaapelisanomalla lähetti tiedon Amsterdamin kansainvälisen ammattiunioliiton keskusvirastolle, että A. F. of L. katkaisee kaikki kansainväliset suhteensa.

Aikana, jolloin mailman imperialistit kaikin keinoin koettavat lujittaa rivejänsä; aikana, jolloin mailman työväestö kipeämmin kuin milloinkaan ennemmin tarvitsi lujaa yhtenäisyyttä, kiskotaan Amerikan työväen taloudellinen ja sosialistipuolueen valtiollisen liikkeen rippeet eroon kaikista kansainvälisyyden yhdistävistä siteistä. Amerikan työläisiä vaaditaan katkaisemaan kaikki suhteensa europalaisten toverien kanssa, koska niitten kanssa yhteistoiminnassa oleminen merkitsisi samaa kuin amerikalaisten taantumuksellisiksi jääneitten työväenliikkeitten tappamista.

Venäjän, Unkarin ja Italian toverit ovat silmä silmää vastassa ententeimperialismin ja taantumuksen kanssa, mutta siitä huolimatta kehottaa Hillquit Amerikan sosialistista liikettä kääntämään selkänsä heidän taisteluilleen ja "käyttämään kaikki voimansa ja aineelliset varansa luokkatietoisen, vallankumouksellisen sosialistisen liikkeen rakentamiseen Amerikan maaperään," kuten hänen omat sanansa kuuluvat.

Gompers ja Hillquit ovat yksimielisiä eristämiskysymyksessä; molemmat uskovat, että on tarpeellista ja mahdollista kohottaa tokeita, jotka erottaisivat ja eristäisivät Amerikan mailmansodan ja sitä seuranneen aikakauden liikkeelle nostattamien ja eteenpäin hyökkäävien taloudellisten ja yhteiskunnallisten voimain syleilystä.

Gompersilla on vastassaan kaksi kansainvälistä: toinen on keltainen Amsterdamin kansainvälinen ja toinen Moskovan punainen. Hän ei milloinkaan ole millään tekosyylläkään tekeytynyt ystävälliseksi 'soviettivillien' kanssa. Hän ei milloinkaan ole nirkuttanut silmää bolshevismille. Mutta siitä huolimatta ei hän aio nielaista Amsterdaminkaan kansainvälistä, niin keltainen kuin se onkin ja muuten kaikin puolin sopiva herkkupala gompersialaisen mailmankatsomuksen kannalta katsottuna. Amsterdamin kansainvälinen ei näet ole jaksanut pysyä kylliksi neitseellisen puhtaana Europan myllerryksissä, vaan on Gompersin kannalta katsottuna tehnyt erään anteeksiantamattoman hairahduksen siinä, että se meni tekemään vastalauseita Unkarin verihallitusta vastaan, kun tämä petomaisella riettaudella murhasi työväestöä yrityksessä kitkea siitä kaikki luokkatietoiset ainekset. Tällaista tahdittomuutta ei Gompers ole jaksanut sulattaa. Siksi hän onkin vetänyt Amerikan viattomuuden unessa uinuvan työväestön pois seurasta, missä se saattaisi tahriutua ja ryvettää ihanteellisen kauniita käsityksiään nykyisen yhteiskuntajärjestyksen jumalallisesta sopusoinnusta.

Hillquitilla taasen on vastassaan kolmekin kansainvälistä: toinen, kolmas ja 2½ kansainväliset. Hän ei enää halua olla missään tekemisissä Toisen kansainvälisen kanssa. Siitä huolimatta, kun lukee hänen Sosialistipuolueelle toukokuussa 1920 laatimansa ohjelman ja periaatejulistuksen, niin nämä dokumentit hänet kaikin puolin naulaavat tuohon kansainväliseen. Europassa ei näet ole enää ainoatakaan sosialistisen puolueen nimellä kulkevaa järjestöä, joka puhuisi sosialismin toteuttamisesta sen jälkeen kun "poliittinen valta on saatu käsiin, saamalla kongressissa ja jokaisessa lainlaatijakunnassa enemmistö sosialistipuolueen käsiin ja sosialistiset virkailijat tärkeimpiin toimeenpaneviin ja oikeusvirastoihin." Vain Toisessa Kansainvälisessä saattaa tavata sellaisia fraaseja. Hillquitilla oli vielä kauan sen jälkeen kun jokainen sosialisti oli Toisen Kansainvälisen hyljännyt otsaa sanoa puhuesaan sosialismin levenemisestä Europan maissa: "Ruotsissa ja Tsekko-Slovakiassa; Saksassa ja Itävallassa hallitukset suureksi osaksi ovat sosialistien kontrollivallan alaisuudessa."

Toukok. 1920 konventisionissa Hillquit jyrisi proletariaatin diktatuuria ja soviettijärjestelmää vastaan aivan samaten kuin Toisen Kansainvälisen konferenssissa kahta kuukautta myöhemmin tekivät J. H. Thomas, Vandervelde, Scheidemann ja Huysmans. Sosialistipuolueen jäsenistö on jo kuitenkin pääasiallisesti jättänyt Toisen Kansainvälisen ja niinpä ei Hillquitkaan ole enää katsonut voivansa yksin sitä kannattaa.

Vienissä puuhattu 2½ kansainvälinen tarjosi haaksirikkoutuneelle sosialistipuolueelle peräytymistien ja Sosialistipuolueen toimeenpaneva komitea olikin lyöttäytyä sen kelkkaan. Kun tämä äpärä kuitenkin julistuksessaan eräissä tapauksissa myönsi olevan välttämätöntä tunnustaa proletariaatin diktatuurin tarpeellisuuden, niin kaikesta päättäen se ratkaisevasti työnsi Amerikan sosialistipuolueen ja Hillquitin periaatteineen sen ajatusmaailman ulkopuolelle.

Mitä taasen Kolmanteen Kansainväliseen tulee, niin siihen liittymisestä on Hillquit nähnyt monta vaivaa selittämällä, että sosialistipuolue "toistuvasti ja aina" on selittänyt olevansa siihen valmis liittymään. Kuitenkin on muistettu aina tähän lisätä — eräillä ehdoilla. Ja nuo ehdothan ne juuri ovatkin kangertamassa niin pahoin, että sosialistipuolue ei milloinkaan niistä kiinni pitämällä voi Kolmanteen Kansainväliseen tulla, sillä ne edellyttäisivät, että sosialistipuolue Kolmannen Kansainvälisen alaosastonakin ollessaan saattaisi säilyttää puolproletaarisen luonteensa, katsantokantansa ja pysyä ennallaan, eikä olisi velvotettu noudattamaan niitä menettelytapoja, joitten seuraamisella työväestön vapautus vain on saavutettavissa.

Hillquit ja Amerikan sosialistipuolue ei näy jaksavan käsittää, että kansainväistä ja lujasti keskitettyä imperialismia vastaan taistellessaan vallankumouksellisen työväestön on noudatettava samaa periaatetta. Sen on pakko keskittää voimansa ja liittää ne lujasti yhteen kaikkialla kansainvälisellä taistelurintamalla. Sen on pakko noudattaa keskitetyn johdon antamia taisteluohjeita ja noudattaa rautaista kuria, sillä muussa tapauksessa sen yritykset ovat tuomitut jo ennakolta epäonnistumaan. Ja edelleen Kolmannen Kansainvälisen on myöskin pakko pitää rintamastaan erossa kaikki sellaiset ainekset, jotka eivät käsitä luokkataistelun todellisuutta, sillä sen on tällaisia aineksia helpompi käsitellä vihollisina kuin petollisina, niskottelevina ja epäluotettavina liittolaisina omassa keskuudessaan, tai oman selkänsä takana.

SUOMALAISEN JÄRJESTÖN JÄSENMÄÄRÄ

Järjestömme keskusvirastosta lähetetyn tiedon mukaan on **järjestömme jäsenmäärä nyt noin 9,000 jäsentä**, eli jokseenkin samassa määrässä kuin järjestömme edustajakokouksen aikana lopulla viime vuonna, jolloin oikeisto kulki vielä mukana ja tuli lasketuksi samaan joukkoon. Tähän summaan ei ole lisätty New Yorkia, jonka lisäys tekisi noin neljä sataa jäsentä. On laskettu vain järjestöön nyt kuuluvain osastojen jäsenmäärä. (Nyttemmin jäsenmäärä on lisääntynyt, sillä New Yorkin osasto on liittynyt suom. järjestöön.)

Yksinpä Massan alueen aluejärjestöön kuuluu 1,619 jäsentä, muodostuen summa 23:sta osastosta, jotka ovat liittyneet järjestöön. Lisäksi perustetaan uusia osastoja sekä lännelle että itään, niin että jäsenmäärä lisääntyy läheisessä tulevaisuudessa huomattavassa määrässä.

POLIITTINEN ERIMIELISYYS ON RIKOS

Viisitoista kuukautta on kulunut siitä kun "punaisten vainot" alkoivat — viisitoista kuukautta on kulunut siitä kun kapitalistiselta yhteiskunnalta riistettiin sen tekopyhyyden naamari ja kun sen armottomuus, kostonhimoiset raateluhampaat ja peittämättömät kynnet paljastettin. Poliittinen erimielisyys, harhaoppisuus on rikoksien rikos ja ken vallassa olevan järjestyksen asettaa kyseenalaiseksi tekee sen oman turmionsa uhalla.

Kymmenittäin miehiä ja naisia, joitten jokaista tekoa on ollut kannustamassa heidän uhrautuvaisuutensa työväenluokalle nääntyy vankiloissa teidän lukiessanne näitä rivejä. Uusia kymmeniä on odottamassa oikeuskuulustelua. Ainoatakaan kuukautta ei mene ohitse niin, ettei se vaatisi uhrejaan karkotettavissa — "ulkomaalaisissa", jotka eivät halua elää pakollisessa, nöyrässä alistuvaisuudessa.

Vakoilulaki hyväksyttiin aikoinaan tilapäisesti sota-aikaisena lakisäännöksenä. Ilmeisesti oli sen tarkotuksena heikentää vihollisten asiamiesten toimintaa. Mutta sen käytännössä toteuttaminen on osottanut, että sillä on hampaita vain toimivia työläisiä varten. Vakoilulain perusteella toimeenpannut vainot paljastavat sen tosiasian, että tyvväenluokan edestä toimivat miehet ja naiset, jotka kieltäytyivät sulkemasta silmänsä luokkataistelun tosiasioilta sodassa ja "rauhassa" ovat olleet ainoita, joihin vakoilulain voimaa on sovitettu. Kapitalistien valtio, samaten kuin jokainen muukin valtio, on sortoväline. Hyökkää kapitalismia vastaan, niin saat nähdä, että heti sen hallituksen voimat syöstään kimppuusi.

Vakoilulaki on sodan aikuista erikoisluontoista lainlaadintaa. "Rauhan" tullessa se automaattisesti lakkaa olemasta. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että hallitus luopuisi tai hellittäisi sortamisesta. Se merkitsee vain muutosta muotoseikoissa; sijaislait jäävät voimaan. Niinpä käyttäen hyväkseen sota-aikuista hysteriaa on valtio toisensa jälkeen laatinut n. k. syndikalistilakeja. Ja nämä lait on laadittu pysyväisesti voimassa oleviksi. Ne on laadittu täyttämään "rauhan" aikana niitä tehtäviä, mitä vakoilulailla oli sodan aikana. Ja näitten lakien mukaan jatkuu ajojahti heikentymättömöllä raivolla.

Californiassa Reed ja Ragsdale joutuvat oikeuteen toukok. 15 p. syytettyinä kommunisteiksi. Toisia on jo aikaisemmin julistettu syyllisiksi samaan "rikokseen". Eteläisessä Illinoisissa Hewlett ja Carr tuomittiin aikaisin tämän kevään kuluessa. Suuri Chicagon kommunistijuttu, jossa kaksikymmentä miestä "havaittiin syyllisiksi salaliittoutumisesta hallituksen kukistamisen opettamisesta" ja tuomittiin yhdestä viiteen vuoteen vankeuteen, menee vetoomusyliokeuteen elokuussa. New Yorkissa Larkin, Gitlow, Winitsky, Ruthenberg ja Ferguson, kaikki tyypillisiä työväenluokan taistelijoita, ovat kärsimässä viidestä kymmeneen vuoteen nousevia tuomioita. Heitä vastaan esitettiin syytös vasemman siiven manifestin julkaisemisesta. Jack Carneyn ja J. O. Bentallin jutut ovat liittovaltioitten vetoomusoikeudessa odottamassa ratkaisuaan. Siten kapitalismihirviön niljaiset oikeustaistelut ovat sirotelleet luokka-uhreja sinne tänne rannasta rantaan ulottuvalla alueella.

"Ulkomaalaisten" työläisten vangitsemiset ovat edelleenkin käynnissä. Palmerin kiihkoa osottavia ja moitittuja menettelytapoja ei enää käytetä. Hänen menettelytapansa saartaa tuhansia ulkomaalaisia työläisiä, miehiä ja naisia pelkästään syntyperänsä takia ei voitu jatkaa — se oli liiaksi tökerö. Vainoamisen julkisuutta on vältettävä. Siksipä nyt toimeenpannaankin vangitsemisia vähemmän huomiota herättävällä tavalla — yksi tai kaksi kerrallaan. Tämä ei hertä niin paljoa huomiota ja siksi sitä voidaankin jatkaa sitäkin tehokkaammin.

Luokkataistelu on viety oikeuslaitoksiin. Tovereillemme on hankittava puolustusta riittävästi. Jutut, joissa tuomiot on langetettu, on saatava vedottua. Sinne, missä olemme saaneet kunnollista puolustusta 90 proa. karkotuksista on saatu ehkäistyä. Luokkataistelun uhreiksi joutuneitten tovereitten perheet tarvitsevat kipeästi avustusta. Tämä on työläisten taistelua. Teidän on tämä seikka perin pohjin käsitettävä, sillä muussa tapauksessa te pakenette taistelukentältä.

Te, jotka luette nämä rivit, pistäkää dollarin seteli kirjekuoreen ja lähettäkää se menemään NATIONAL DEFENCE COMMITTEELLE (kansalliselle puolustuskomitealle). Jos voitte enemmän säästää, niin lähettäkää tulemaan. Teidän vangitut toverinne katsovat teihin tällä hätänä hetkellä apua odottaen. Kirjottakaa maksuosotukset Edgar Owensille, sihteerirahastonhoitajalle ja kirjeet lähettäkää osotteella:

NATIONAL DEFENCE COMMITTEE,
Room 303, 166 West Washington St.
Chicago, Ill.

JÄRJESTÖN ASIOITA.

Oregon & Washington Aluekomitean kokous pidetään sunnuntaina t. k. 17 päivä kello 3.30 iltapäivällä P. s. s.-osaston talolla.

Komitean jäsenet, muistakaapa saapua kokoukseen aikanaan.

Sihteeri.

— Ensimäinen, joka aitasi maakaistaleen ja sanoi: tämä on minun, ja huomasi kansan kyllin yksinkertaiseksi uskomaan häntä, se oli porvarillisen yhteiskunnan todellinen perustaja. Kuinka monta rikosta, sotaa ja murhaa, kuinka paljon kurjuutta ja tietämättömyyttä olisikaan säästänyt ihmiskunnalta se, joka olisi hajottanut hänen rajapyykkinsä ja hävittänyt ojat uudestansa, huutaen vertaisillensa: varokaa kuuntelemasta tätä häpäisijää! Olette perikatoon tuomittuja, jos unhotatte, että maan hedelmät kuuluvat kaikille ja maalle itsellensä. — Rousseau.

JOUKOT JA JOHTAJAT

Raivaaja on taasen syventynyt "tutkimaan" "joukkoliikettä ja joukkojen liikettä". Se lausuu seuraavan viisauden:

"Joukkojen liikkeellä tarkoitetaan yhteiskunnallista tai valtiollista toimintaa, mikä perustuu hetkellisiin vaistoihin enemmän kuin harkittuun ymmärrykseen ja tietoisuuteen. Siksipä joukkojen liike, minkä pohjana aina on kärsitty vääryys, voi kohota suuremmoiseksi sankariteoiksi, mutta myöskin järjettömäksi mellastamiseksi."

Siinä jumala ja perkele tappelevat. Annas olla kumpi niistä pääsee voitolle. Raivaajan toimittaja on näet havainnut hiiloksessa köllistelevän pirun, joka kohoaa herra Gustave Le Bon'in haamussa ja puhelee, että "joukkojen teot johtuvat — selkäytimen vaikutuksesta" — "kiihoituksesta" ja että ne (joukot) ovat "aivottomia, järjettömiä", joilla ei ole "järkeä vastustaa kiihoituksia, jotka tuottavat ikävyyksiä".

Vai perustuu joukkojen liike vain hetkellisiin vaistoihin ja ymmärtämättömyyteen. Niin sanoo Raivaaja heti artikkelinsa ensi lauseessa. Ovatpa ne työläiset aika kolloja, kun rähjäävät joukoissa, puhuvat joukkotoiminnasta, vieläpä luokkatoiminnasta ja tekevät joukoilla lakkoja ja taistelevat vallankumouksissa joukkoina jne. — todellakin, mikä hulluuden osoitus ja mikä suuremmoinen todistus Raivaajan toimittajille, että kaikki muut ovat hulluja paitsi he, jotka kaikkea tällaista toimintaa aina vastustavat.

Tälle joukkojen järjettömyydelle löytyy kuitenkin selitys vaikka ei puolustusta. Raivaaja on armollinen. Se sanoo seuraavassa lauseessa ,että tämmöisen järjettömän liikkeen pohjana on kärsitty vääryys, mutta — äläpäs yritäkään pyytää anteeksi — sekin voi johtaa järjettömyyksiin. Ja taas Raivaaja sai uuden "todistuksen" "jumalan olemassa olosta" kuten Apotti Coingard siitä, että oli kyökkipiika, tikapuut ja heinäsäkki ihmeellisessä ja johdonmukaisessa järjestyksessä, jotka hänelle tekivät mahdolliseksi lemmenkohtauksen. Tai toisin sanoen, Raivaaja sai "todistuksen" siitä, että järjettömyyttä se sittenkin on vallankumouskin, kun se katala syntyy joukkoliikkeen kautta, jonka kurjuus ja vääryys on synnyttänyt, mutta joka ei voi olla oikea vallankumous, eikä sitä oikeaa työväenliikettä, kuten samalta taholta on niin monta kertaa huomautettu venäläisiin nähden.

Niin, te joukot voitte siis liikehtiä, ottaa osaa siihen ja tähän taisteluun siitä tai tästä syystä, ja te voitte olla liikkeessä hyvissä tarkoituksissa, mutta te olette järjettömiä ja hyvätkin tarkoituksenne johtavat järjettömiin mellastuksiin — kuten nyt vallankumouksissa ja erikoisesti Venäjällä — olisi vieläkin Raivaajan pitänyt lisätä, mutta: älkää vaatiko liikaa. Onhan olemassa raamatunselityksen taito. Raivaaja ei anna voittaa jumalan eikä perkeleen. Joukkojen liike jää kelvottomaksi vaikka sillä on jaloja syitä. Paras onkin niin tehdä. Sitenhän juuri kirkko tarvitsee pirun, että jumalan kirkkaus loistaisi ja sitenhän juuri valtio tarvitsee armoa, että sen ankaruus herättäisi vapistusta.

Tulee sitte "kirjailija, joka esittää joukkojen liikkeen ilmiöitä varsin oikein", kuten Raivaaja juhlallisesti vakuuttaa tehtyään lainauksia Le Bon'ilta ja joiden sisältö yllä mainittiin.

Siinä puhuu rehellinen porvari. Joukot kiihoitetaan. Niin sanovat kaikki kapitalistit. Kansan liikehtiminen ja työväenjoukkojen tyytymättömyys on pahojen agitaattorien syy. Kenpä ei tätä nuottia tuntisi. Kiihoitus, sehän se on kauhistus. Ja kun joukot ovat "järjettömiä", "aivottomia", eivät ne voi välttää kiihoitusta, ja niin ne joutuvat ikävyyksiin. Se on oikeaa pikilaastaria Raivaajan vastavallankumouksellisuuden päälle, sen vahvistukseksi. Se täydentää sitä myöskin sitovasti. Kun Raivaaja oli myöntänyt, että järjettömillä liikkeillä saattaa olla asiallinen syy, niin Bon sen sijaan selittää joukkojen tekojen johtuvan selkäytimen vaikutuksesta ja Raivaaja sanoo, että "kirjailija selittää aivan oikein". Miksi ei umpisuollen vaikutuksesta tai pitkän tukan vaikutuksesta, miksi juuri selkäytimen vaikutuksesta? Aikooko Raivaajan toimittaja ryhtyä kiropratioksi sitte kun nuo "järjettömät" joukot ovat jättäneet Raivaajan kuten ne jo Säkenille ovat tehneet. Kehoittaisimme arvoisaa virkaveljeä perustautumaan "teoreettisissa tutkimuksessaan" yksinkertaisemmille ruumiinosille, esim. liikavarpaan ihmeellisille ominaisuuksille ja sen perusteella osottamaan kuinka siitä johtuvat sellaisetkin refleksivaikutukset, jotka pakoittavat varastamaan ihmisten osakkeita Raivaajan liikkeeseen. Tällä olisi se jalo etu, että toimittajan ei tarvitsisi vaivata niin paljon aivojaan opetellakseen känsälääkäriksi kuin selkäydintohtoriksi sitte tuonnempana.

Mutta nythän sitä Bon'in avulla päästäänkin jo siihen, että joukkojen teoilla ja liikkeellä ei ole mitään puolustettavia syitäkään vaan, että ne johtuvat ruumiinosista tai ruumiissa olevista ominaisuuksista, jotka lääkäri voi parantaa ja niin siis joukkojen teoilla ei ole yhteiskunnan ja siinä olevien luokkien ja luokkataistelujen kanssa enempää tekemistä kuin sian sapparalla hopealusikan kanssa.

Tämä on kuitenkin nyt sitä Raivaajan "marxilaisuutta".

* * *

Kun tämä asia nyt kerran esillä on, niin on syytä tarkistaa sitä vielä toiseltakin kannalta. Raivaaja antaa, viisaasti kyllä, ymmärtää, että on olemassa sellaisia järkeviäkin ihmisiä, jotka voivat muodostaa joukon kiinteän ohjelman ja edeltäpäin sovitun tarkoituksen edistämiseksi ja että sellainen ei ole hulluutta. Mutta että sellainen liike saadaan, pitää olla tarkka kastijärjestelmän tapainen jaottelu johtajien ja joukkojen välillä käytännössä ja että pitää olla arvoisien johtajien, niiden oikeiden dervishien pyhä seura, jossa on Hillquit, Oneal, Rower ja johon Moses ja Syrjälä toivovat, ja joka pysyy puhtaana joukkojen vaistoilta ja järjetttömyyksiltä, jotka tahtovat toimia jotain luokkataistelussakin ja jotka aikovat vallankumoukseen. Tämä pyhien sakki pitää olla jakamassa järkeä. Ja siitä syystä Raivaaja sanookin, että yksi Hillquit merkitsee amerikalaisessa työväenliikkeessä enemmän kuin ne tai nämä vieraskielisistä työläisistä muodostuneet järjestöt tai joukot.

Kerran ennen tämä asia oli jo esillä, mutta lienee vieläkin paikallaan kiinnittää huomiota asiaan:

Kun Kautsky tutkii joukkojen liikettä, niin pitää hän silmiensä edessä vain mellastusta ja päätöntä meteliä. Tämän käsityksen hän ja monet muut johtavat porvarillisten vallankumousten ajoilta.

Mutta silloin joukkojen liikkeet olivat kohdistettuina yksinvaltaisten hallituksien sulettua piiriä vastaan. Ei vielä ollut kaikkialle levinnyttä pääoman mahtia, joka olisi sekä alistanut että kouluuttanut työväenjoukkoja yhteisiin kokemuksiin ja yhteisiin aatteisiin. Nykyaikaista proletaarijoukkoa ei enää voida oikeutetusti verrata siihen liikkuvaan joukkoon, joka vuosisata sitten näytteli huomattavaa osaa kaikissa yhteiskunnallisissa liikkeissä. Nykyisen proletariaatin liikkeet eivät ole kohdistettuna jonkun ruhtinaan valtaa vastaan, vaan yhdistynyttä ja koko maailmaa käsittävää pääomaa ja sen valtaa vastaan. Ja siitä johtuu, että joukon luonne ja sen liikkeet muodostuvat tarkoituksenmukaisemmaksi ja saavat pelkästä "väkijoukko" -liikkeestä selvemmän ja puhtaamman luokkaluonteen.

Itse laajempi sivistys, edistyneempi taloudellinen ja yhteiskunnallinen elämän taso sekä ennen kaikkea köyhälistön joukkojen taistelu kohottavat nykyaikaiset työväen joukot korkeammalle moraaliselle ja poliittiselle tasolle. Joukot voivat korkeamman intelligenttisyytensä takia hallita itsensä ja liikkeensä. Vaistomaisuus ja sille perustuva ärtyvä tunne vähemmän saa valtaa silloinkin kun pääoman häikäilemätön sorto pakottaa työväen joukot siihen tai tähän liikkeeseen. Provokaatorisilla aineksilla on vähemmän vaikutusta. Ajatuksen ja ymmärtämisen selvyyttä kaipaa nykyisen köyhälistön joukkojen liike, niiden menestyminen ja elämän etu. Ja mitä valtavammaksi käyvät köyhälistön liikkeet ja edessä olevat tehtävät, sitä suuremmaksi kasvaa myöskin itse proletariaatin ymmärtämisen määrä. Sitä täydellisemmin joukoissa olevat yksilöt oivaltavat tehtävien luonteen ja laadun kaikessa yhteiskunnallisessa laajuudessaan. Tätä auttaa ja sitä edistää tietysti valistuneen joukon alinomainen agitatsioni. Mutta se yhdistyykin jo niihin tehtäviin mitä kapitalistinen järjestelmä ja ennen kaikkea sen rappeutusmisilmiöt itsestään köyhälistölle asettavat.

Mitä enemmän näin tapahtuu, sitä enemmän joukko kykenee yksilöllisyydestä vapautumaan. Se ei kuitenkaan tapahdu niin, ettei työväenjärjestöillä ja liikkeillä olisi heidän luottamusmiehenänsä ja vaikkapa sanoisi, johtajansakin. Lenin on tämän päivän suuri johtaja. Mutta hän on sitä vain itse joukon liikkeen ja toiminnan luomana. Joukon kyky suorittaa laajaperäisiä tehtäviä täytyy järjestää. Samoin järjestyy joukon siveellinen ja poliittinen ymmärrys määrätyiksi laitoksiksi ja muodoiksi. Tässä ominaisuudessaan proletaarinen liike yhä synnyttää johtajia. Mutta toimitsija ei ole johtaja siinä mielessä, että hän persoonallisuudellaan ja välittömän suggestionisa kautta määräisi ja johtaisi joukkoa, vaan asia on aivan päinvastoin. Joukon tahto ja harrastukset ilmenevät tämän toimitsijan työssä ja toiminnassa. Jos ne ovat suuremmoiset ja ratkaisevat, huomataan suurta tarmoa toimitsijoissakin. Häneen persoinoituu satojen ja tuhansien halut ja harrastukset ja hän kykenee olemaan vain johtaja siinä tapauksessa ,että hän alinomaa seuraa joukon mietteitä ja harrastuksia. Bebel oli aivan oikeassa siinä, ettei ole samantekevää minkälainen persoonallisuus kulloinkin on se, joka olojen synnyttämänä on joutunut tuollaiseen etumaisena olemiseen. Se voi ratkaisevalla hetkellä ja monissa käytännöllisen elämän esiin tuomissa pulmissa monasti vaikuttaa suuresti siihen, miten mikin asia ja tapahtumisprosessi ratkeaa tai minkä suunnan se kehityksessään ottaa.

Mutta tällä ei ole lainkaan sanottu, että kaikki n. s. johtajat seuraavat näin kiinteästi joukon haluja ja harrastuksia. Johtajia ja toimitsijoita voi olla ja on monenlaisia. Kaikki vanhoillisen työväenliikkeen johtajat pitävät kiinni historiallisista kokemuksistaan ja asettavat menneisyyden tosiasiat nykyisyyttä korkeampaan arvoon. Ne pitävät kiinni sellaisen joukon katsomuksista, joka luottaa kapitalismiin eikä tahdo tietää muusta kuin sellaisista uudistuksista, joita itse tämän järjestelmän kestäessä voidaan toteuttaa. Vanhoillinen, pelkkään käytännöllisyyteen ja siitä ajattelevaan hetken-politiikkaan rajoittuva liike ei tahdo tietää kumoukselliseista liikkeistä eikä sen mukaisesta siveellisestä tarmosta eikä poliittisesta ymmärtämisestä. Ja johtajia on paljon, jotka kaikessa asettavat tämän joukon ajatusten ja psygologian kannalle, rajoittuvat siihen ja koettavat säilyttää suuruuttaan taantumuksellisuuden edistämisessä niitä vastaan, jotka joukkojen keskuudessa yrittävät radikaalisempaa agitatsionia. Nämä ovat vastavallankumouksellisia ja kuuluvat kapitalismiin.

Työväenliikkeessä voidaan myöskin keinotella auktoritettiasemilla ja käyttää joukkojen luottamusta väärin. Niin tekevät tavallisesti sellaiset johtajat, jotka eivät ole jaksaneet kehittyä ajan virran mukana, vaan ovat jääneet jälelle. Ja mitä laimeampi joku liike yleensä on sitä suurempaa tarmottomuutta ja henkistä köyhyyttä tapaa sen toimitsijoissa. Mitä valtavammaksi liike muodostuu, sitä mahdottomammaksi käy vetelehtijöille säilyttää valta-asemia. Reipas ja edistyvä liike ja ennen kaikkea vallankumouksellinen taistelu luo taas esiin aivan toisenlaisen johtajatyypin. Nämä eivät ammenna tarmoaan joukon tämänpäiväisistä virtauksista ja siihen rajoittuvista ajatuksista, vaan siitä yleisestä pyrkimyssuunnasta ja tulevaisuuteen tähtäävistä ajatuksista ja teoista, jotka joukon keskuudessa liikkuvat ja joita se toiminnassa suo-